

Chương Hai Mười

ĐẠI NÁO LONG CUNG



sáu ngọn đèn lồng vừa xuất hiện, tiếp theo là có một giọng lạnh lạnh vang lên:

– Hoàng Y Vệ hãy nghe, Tam cung chủ tư thông với địch nhân, hãy bắt mang trở lại nội cung phục lệnh.

Rõ ràng là giọng nói của Ngũ cung chủ Yên Phi Quỳnh.

Tôn Phi Loan tái mặt nói nhỏ:

– Quế Cô Bà đã đến, Giang lang hãy lo đi trước, mọi chuyện cứ để cho thiếp đối phó.

Giang Hàn Thanh nghiêng rằng:

– Không, chờ xem họ làm gì ta được.

Tôn Phi Loan nhìn bốn phía và khẽ thở dài:

– Bây giờ thì chắc đi cũng không kịp nữa rồi.

Hai người chỉ nói có mấy câu thì sáu chiếc đèn lồng đã lướt đến nơi, chỉ còn cách khoảng chừng ba trượng.

Dưới sáu ngọn đèn lồng, có ba bóng người lướt tới.

Người đi bên phải là Quế Cô Bà, người bên trái là Xà Cô Bà và theo sáu là “Ngũ cung chủ” Yên Phi Quỳnh.

Bên sau nữa là sáu tên tỳ nữ cầm sáu ngọn đèn lồng đứng giăng hàng chữ nhất, mười mấy tên Hoàng Y Vệ của làm hai hàng đứng tiếp theo sau rốt.

Bằng vào thế trận bày ra, Tôn Phi Loan biết ngay rằng cho dầu bốn người cao thủ hạng nhất võ lâm cũng không mong gì thoát khỏi chứ đừng nói bốn người của bạn nàng.

Tuy trong lòng bồn loạn, nhưng bên ngoài nàng cố giữ vẻ điềm nhiên không hề phát lộ một sắc thái sợ sệt nào.

Giang Hàn Thanh đã bước lên một bước. Hắn so vai cùng Tôn Phi Loan trong tư thế quyết cùng sống chết, chỉ bằng một cử chỉ đó thôi, lòng nàng cũng đã được an ủi khá nhiều trong lúc lâm nguy.

Quả đúng như Ngư Mục đã khen, Giang Hàn Thanh xứng đáng là một con người dũng cảm, hắn không tuốt kiếm, hai tay chấp sau đít đứng thong dong như không có chuyện gì.

Hai cha con họ Chu đứng về bên trái, Độc Thủ Chu Tiềm hai tay vẫn rút sâu vào

ống tay áo rộng, thái độ ông ta thật chẳng coi phe địch vào đâu.

Chu Long Chu tay phải lăm lăm thanh trường kiếm. Tay trái chống ngang hông, thái độ của nàng càng kêu ngạo hơn ai hết.

Cả hai bên đều giữ thế, tình hình căng như sợi giây cung đã lắp tên.

Thấy Giang Hàn Thanh và Tôn Phi Loan đứng sát vào nhau, Yên Phi Quỳnh nóng mặt, nàng không đợi Quế Cô Bà, nàng chỉ mặt Tôn Phi Loan:

– Khá lắm.

Và quay qua tên cầm đầu Hoàng Y Vệ, nàng quát lớn:

– An Lý Đạo, có mặt Quế Cô Bà nơi đây, người không bắt tên phản nghịch ấy cho mau còn chần chờ gì nữa?

Tôn Phi Loan gắt giọng:

– Ngũ sư muội, nói nàng phải thận trọng hơn một chút chứ.

Yên Phi Quỳnh cười nhạt:

– Thứ phản nghịch mà còn có thể buộc người khác nói năng thận trọng nữa à? Sao không xem lại mặt mình đã đầy đến mức nào rồi?

Tôn Phi Loan xanh mặt:

– Ngũ a đầu, hãy câm miệng lại.

Yên Phi Quỳnh bĩu môi:

– Làm gì ta chứ?

Quế Cô Bà lên tiếng:

– Ngũ cô nương, hãy để ta hỏi lại.

Và nhìn thẳng vào mặt Tôn Phi Loan, Quế cô bà nghiêm giọng:

– Tam cô nương, chuyện vừa rồi đã làm kinh động đến Thái Thượng, Tam cô nương hãy theo ta vào bái kiến.

Lời lẽ và thái độ của bà ta thật là hòa hoãn, nhưng ai cũng thấy rõ một sự cương quyết lạ lùng, sự cương quyết gần như sắt đá.

Tôn Phi Loan cúi đầu rơi nước mắt:

– Quế Cô Bà, tôi xin theo lệnh của Cô Bà, nhưng tôi xin một điều kiện, xin Cô Bà hãy thả hết những người này, bao nhiêu tội lỗi một mình tôi gánh chịu hết.

Xà Cô Bà chận nói:

– Tam cô nương, cô nương đã lầm rồi, Thái Thượng rất cần đến cái tên Giang Hàn Thanh lắm đấy.

Giang Hàn Thanh nhướn mắt:

– Giang mỗ đang có mặt tại đây, các người muốn làm gì thì cứ tự nhiên hành

động.

Tôn Phi Loan khóc lớn:

– Giang lang, đừng có nói gì cả mà. tôi đã sống từ nhỏ với Quế Cô Bà và nhất định Cô Bà sẽ giúp tôi thừa lại với sư phụ, xin chàng hãy đi đi.

Yên Phi Quỳnh cười gằn:

– Lưu luyến không rời nửa bước, chung tình quá há? Hay lắm, không ai thoát khỏi nơi đây đâu mà sợ.

Chu Tiềm cười mỉa:

– Bằng vào cái thứ trò chơi con nít của các người, khi nào cần đi là lão phu đi ngay chứ có gì đâu mà khó hay không khó!

Quế Cô Bà hất mặt:

– Chu lão, hình như ông đến đây tìm Thái Thượng, bây giờ Thái Thượng đã ra tiếp khách, thế ông không định gặp người sao?

Chu Tiềm bĩu môi:

– Bây giờ thì không cần nữa, các người bắt cóc tiểu nữ của ta, ta đến tìm Ngư Mục để đòi lại, bây giờ ta đã gặp con ta rồi, chuyện gặp Ngư Mục không còn cần thiết nữa.

Chu Long Chu thừa lúc họ đang nói chuyện, nàng bước lên khẽ níu áo Phi Loan:

– Tôn thư thư, không cần nói chuyện với họ nữa, chúng ta đi thôi

Nàng sợ Tôn Phi Loan nghe theo lời của họ mà trở vào, nên cố kéo tay để giữ lại.

Tôn Phi Loan rơi nước mắt nói nhỏ:

– Chu Muội, các vị hãy đi trước đi, tôi sẽ ở sau ngăn chặn, tôi đã hứa với Quế Cô Bà là trở lại nên không thể nào đi được.

Chu Long Chu không chịu buông tay:

– Không được, chúng ta phải cùng thoát khỏi nơi đây.

Tôn Phi Loan lắc đầu:

– Làm sao có thể như thế được? Chỉ khi nào tôi bằng lòng trở lại thì chư vị mới đi được khỏi nơi đây.

Chu Long Chu cười nhỏ:

– Chị điên quá, đã thoát ra được tới đây, tội gì lại nghe lời họ mà trở về.

Một mặt nàng ra hiệu bằng mắt cho Giang Hàn Thanh, nhưng lại sợ hắn không hiểu nên nàng lại dùng truyền âm nhập mật nói:

– Công tử hãy cùng cha tôi đi đoạn hậu, tôi đưa chị Phi Loan đi trước.

Nói xong, nàng kéo vội Phi Loan đi thẳng ra ngoài.

Yên Phi Quỳnh như đoán được ý đồ, vội vàng hét lớn:

– Đừng mong chạy thoát, hãy đứng lại ngay.

Giang Hàn Thanh tràn qua, chân ngay trước mặt Yên Phi Quỳnh:

– Ngủ cung chủ, xin niệm tình đừng bức bách...

Thấy Giang Hàn Thanh tay không đứng chắn ngang trước mặt, Yên Phi Quỳnh sợ thanh kiếm của mình phạm vào mình hấn nén vội thu lại lách ngang:

– Công tử hãy tránh ra.

Nhưng vẫn sợ giằng Hàn Thanh không chịu, tay trái nàng đưa lên chụp lấy bả vai của hắn.

Giang Hàn Thanh nghiêng mình tránh khỏi rồi cười nói:

– Ngủ Cung Chủ. hai người là thư muội với nhau, đáng lý phải thương nhau chứ sao lại bức bách nhau như thế?

Yên Phi Quỳnh nổi nóng:

– Còn nói thay cho nó nữa à? Có dang ra hay không?

Nàng liếc qua thấy Chu Long Chu đã kéo Phi Loan đi xa, nàng càng giận dữ.

Lại thấy bọn Hoàng Y Thị Vệ vì không có lệnh nên cứ đứng chờ ra đó, Yên Phi Quỳnh càng nổi nóng la lớn:

– Hoàng Y Vệ, các người bị trời trồng đấy à? Có đuổi theo chúng cho mau không?

Chu Long Chu cười:

– Chúng nó thật là bị trời trồng lâu rồi, còn sắp chết nữa đấy.

Nàng vừa nói dứt lời thì hàng Hoàng Y Thị vệ phía bên phải đã tiếp tục hết người này đến người kia ngã xuống.

Bọn ở bên phải vừa ngã xuống thì bọn bên trái cũng tiếp tục ngã theo, mười sáu tên Hoàng Y Thị Vệ của Long Cung quả đúng là người chết.

Đáng lý bọn Hoàng Y một khi đã bao mật phòng hơi độc thì không thể ngã dễ dàng như thế, nhưng vì cách phòng bị của chúng chỉ có thể đối kháng với những thứ chất độc tầm thường, đằng này họ gặp phải Độc Tẩu Chu Tiềm thì sự phòng bị đó trở thành vô hiệu.

Quế Cô Bà tái mặt:

– Các người vào đây mà xem như chỗ không người thế à?

Đứng cách bà ta khoảng chừng hai trượng, Độc Tẩu Chu Tiềm nghe hỏi bèn bật cười:

– Định ra tay à? Hay lắm, lão phu đang đợi nãy giờ đây.

Xà Cô Bà đột nhiên thấp giọng:

– Quế đại thư, hãy lo bắt giữ Giang Hàn Thanh trước đã.

Quế Cô Bà gật đầu:

– Như thế cũng được.

Xà Cô Bà lướt tới sát bên Yên Phi Quỳnh cười nói:

– Ngũ cô nương, cái tên tiểu tử ấy hãy để đó cho ta.

Thân thể bà ta xem có vẻ phục phịch, thế nhưng khi hành động thì lại nhanh nhẹn phi thường, bà ta chỉ nói một câu thì đã lướt tới sát cạnh Giang Hàn Thanh.

Chân vừa tới thì tay đã vươn ra, năm ngón tay của Xà Cô Bà y như năm móc sắt, bà ta vừa vươn tay vừa cười sằng sặc:

– Tiểu tử, hãy đưa tay chịu trời cho mau.

Thấy năm ngón tay của bà ta xé gió thật nhanh, Giang Hàn Thanh lật đật né ngang và thuận tay tung ra một chưởng.

Đã từng nâng niu từng con rắn trong suốt nửa đời người, cử động và thân pháp của Xà Cô Bà gần như đã hòa đồng với rắn, cho nên khi thấy ngọn trảo của mình bị vượt và kinh lực đối phương đã tập tới bên mình, vội vàng phóng mình nhảy dựng lên y như một làn khói xám.

Tuy chưa biết Xà Cô Bà nhưng thấy thân pháp của bà ta quái dị, đã không tránh chưởng phong mà lại còn cứ lao mình tới làm hấn bật cười ha hả:

– Lão bà, coi chừng.

Tay phải hấn vừa thu về thì tay trái đã tung ra, một ngọn oai khí lạnh người ập thẳng vào thân thể của Xà Cô Bà, nhưng bà ta không tránh, bà ta y mình có một thân pháp siêu nhân nên khinh thường tất cả.

Không dè một chú bé dưới mắt bà ta lại có thần lực kinh hồn như thế, đến chừng nhận ra sự bất ổn thì đã không còn kịp nữa.

Bình!

Một tiếng dội vang lên. thân thể phì nộn của Xà Cô Bà y như một bao cát bị hất tung ra xa, lăn lóc trên bãi cỏ, thế nhưng bà ta vẫn không bị mang trọng thương.

Có lẽ nhờ vào vóc thân no tròn của bà ta, cũng có thể nhờ vào cách thu thân thành chiếc cầu da như thế nên bà ta chỉ lăn mấy vòng rồi tung mình đứng dậy như không. Tuy không mang trọng thương. nhưng Xà Cô Bà cũng phải tận dụng khí lực khá nhiều để tránh cú đòn thần tốc đó, nên khi đứng lên bà ta cũng phải thở dốc:

– Tiểu tử, khá lắm, nhưng rồi ngươi cũng phải nếm mùi lợi hại của bà đấy nhé.

Vừa nói, bà ta vừa rẩy mạnh, cái vòng cẩm thạch, trong cổ tay của bà ta vượt ra bay tới.

Yên Phi Quỳnh liếc thấy liền hoảng hốt kêu lên:

– Cô Bà đừng hại hấn.

Xà Cô Bà cười khèn khệch:

– Đừng có nóng ruột Ngũ cô nương, cô bà không làm chết hấn đâu.

Lúc bấy giờ Chu Long Chu đã kéo Tôn Phi Loan chạy ra xa hơn tám trượng, nàng yên lòng quay đầu nhìn lại.

Đúng lúc Xà Cô Bà vừa tung “Vòng rắn độc” Tôn Phi Loan hốt hải kêu lớn:

– Giang lang, coi chừng rắn độc

Nhưng tiếng kêu vẫn chậm hơn hai con rắn, bên phải một con, bên trái một con, phóng thẳng vào người Giang Hàn Thanh.

Thủ pháp “Ném rắn” của bà ta giống như như thủ pháp “Lưỡng Nghi Hoàn” của phái Võ Dương, một thủ pháp cực kỳ hiểm độc.

Thế đó đối với Giang Hàn Thanh, vẫn không có gì nguy hiểm, nếu đúng là hai chiếc ngọc hoàn.

Bằng vào thủ pháp tuyệt luân của hấn, nếu đúng là hai chiếc vòng và ném theo “Lưỡng Nghi Hoàn” của phái Võ Dương là hấn bắt như trò chơi.

Chính vì thế nên hấn không có gì hốt hoảng.

Và tai hại là tiếng kêu của Tôn Phi Loan lại chậm hơn hấn rất nhiều, khi nàng vừa cất tiếng thì tay hấn đã đưa ra.

Hai chiếc vòng cầm thạch vừa nằm vào tay của Giang Hàn Thanh thì vụt nhúc nhích mình sống động.

Khi Giang Hàn Thanh biết đó là hai con rắn thì hấn cũng vừa nghe tiếng của Phi Loan và cũng là lúc mà miệng con rắn độc đã ngoạm vào cổ tay của hấn.

Theo đúng lối thông thường, khi con rắn độc của Xà Cô Bà đã ngoạm vào tay ai thì người đó ngã xuống hôn mê ngay và cho đến khi nào Xà Cô Bà huyết sáo, con rắn mới chịu nhả ra để phóng mình trở lại.

Nhưng lần này thì khác, khi Giang Hàn Thanh đưa tay bắt con rắn mà hầu tưởng chiếc vòng, đến khi con rắn há miệng ngoạm vào tay hấn, ai cũng tin chắc rằng hấn sẽ ngã xuống, không ngờ con rắn vừa há miệng là đã nhả ngay và Giang Hàn Thanh vẫn đứng ngay chứ không ngã xuống.

Nhận biết đó là rắn độc, Giang Hàn Thanh giận dữ, hấn không kể đó là chuyện nguy hiểm hay không, hấn nắm cả hai tay bắt hai con rắn ra từng khúc và quăng xuống đất.

Xà Cô Bà đứng trùng trùng đôi mắt, da mặt bà ta trắng bệch, bà ta nhìn hai con rắn bị bắt đứt từng khúc mà tưởng chừng như ruột mình muốn đứt theo.

Thật lâu bà ta chợt cười khan:

– Giỏi lắm. Bà đã quên rằng người đã uống huyết Mãng Xà.

Vù!

Xà Cô Bà vấy tay, từ trong ống áo lại rút ra một ngọn roi đen thẫm.

Ngọn roi nhăm vào đầu Giang Hàn Thanh giáng xuống.

Thấy đối phương đã dùng binh khí. Giang Hàn Thanh Không dám giỡn người, hấn thối ra sau một bước và rút nhanh thanh nhuyễn kiếm.

Keng!

Thanh nhuyễn kiếm bung ra, tiếng thép khua và ánh sáng tung ra chớp nhoáng.

Giang Hàn Thanh hét lớn:

Hãy khoan, ta hỏi.

Xà Cô Bà hét lên:

– Hỏi cái gì?

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Tại sao bà biết tôi uống huyết Mãng Xà?

Xà Cô Bà nghiêng răng:

– Gần ba mươi năm tâm huyết của ta mới có được con Mãng Xà quý giá thế mà huyết của nó bị người uống hết, tiểu tử khôn hồn hãy theo ta vào bái kiến Thái Thượng ngay đi.

Yên Phi Quỳnh ngạc nhiên:

– Cô Bà, cái hầm bí mật sau bếp là chỗ Cô Bà nuôi mãng xà đấy à?

Xà Cô Bà gật đầu:

– Nó là thứ thuốc để cho Thái Thượng trị thương đấy, ta đã bỏ công gần ba mươi năm mới có. Người xem tên tiểu tử ấy có ác hay không?

Càng nói tới chuyện ấy, Xà Cô Bà càng giận dữ, bà ta nghiêng răng trèo trẹo:

– Tiểu tử, người có theo ta vào bái kiến Thái Thượng hay không thì bảo.

Giang Hàn Thanh chợt biết đầu đuôi. Hấn nhớ lại chuyện lọt xuống hầm bí mật, nhớ lại chuyện bị Mãng xà quăn và uống huyết Mãng Xà, hấn biết ngay trong cái rủi của hấn bỗng hóa thành cái may quá tốt.

Hấn cười và nói:

– Cần chi phải vào, vừa rồi tại hạ có gặp qua Ngư Mục.

Xà Cô Bà hét lớn:

– Tiểu tử, người dám gọi xách mé như thế à?

Giang Hàn Thanh đáp:

– Tên như thế thì gọi như thế chứ có làm sao khác hơn được

Xà Cô Bà giận run:

– Gọi là Thái Thượng.

Giang Hàn Thanh gật đầu:

– Được rồi Thái Thượng thì Thái Thượng, chính tại hạ có gặp rồi, khối ngọc này vốn của bà ta đấy.

Xà Cô Bà nói:.

– Lúc đó Thái Thượng còn chưa biết người đã uống huyết Mãng Xà.

Giang Hàn Thanh hỏi:

– Nếu biết thì sao?

Xà Cô Bà nói:

– Ta không có thì giờ đâu mà nói chuyện với người, ta hỏi người có chịu trối hay là chờ Bà phải ra tay?

Giang Hàn Thanh nhướn mắt:

– Chứ vừa rồi đã chẳng ra tay rồi đó hay sao? Nhưng bà không phải là đối thủ của tôi đâu.

Xà Cô Bà quát:

– Tiểu tử, người phải chết.

Chiếc Xà Tiên trong tay bà lại vung lên, tiếng gió vù vù cuốn nghe rợn tóc gáy.

Nhờ uống huyết Mãng Xà, công lực gia tăng mà nhãn lực cũng rõ ràng lạ thường, mặc dù trong đêm tối nhưng hắn vẫn nhìn thấy rõ như ban ngày...

Hắn chợt nhận ra hình như ngọn roi trong tay Xà Cô Bà là con rắn sống.

Hình như tất cả binh khí, ám khí của bà đều là rắn.

Đúng như hắn đã liệu, ngọn nhuyễn tiên trong tay Xà Cô Bà quả thật là một con rắn dị thường, những vảy trong mình nó cứng như kim khí, những binh khí tầm thường không làm sao chém đứt.

Con rắn dùng làm ngọn roi của Xà Cô Bà rất là lợi hại, nó là con rắn thật dài, chỉ cần ai chạm vào bằng tay hay bằng kim khí, lập tức sẽ bị nó quấn ngay.

Và khi đã bị nó quấn rồi, chỉ cần Xà Cô Bà giật mạnh một cái là món binh khí của đối phương sẽ vụn. Vì thế nên mỗi khi mà Xà Cô Bà đã sử dụng Xà Tiên là không người nào chịu nổi quá trăm chiêu.

Nhưng sự thật thì bà ta rất ít hay dùng đến, vì bất cứ ai khi bị bà ta quăng hai chiếc “Vòng cấm thạch” thì đã không còn.

Không có người nào thấy được ngọn Xà Tiên.

Thấy đầu ngọn Xà Tiên bay tới, Giang Hàn Thanh chú ý nhìn thật rõ mục tiêu, hắn dùng mũi kiếm nhắm ngay đầu ngọn roi chém tới...

Xà Cô Bà giật mình thu roi thối lui một bước, bà ta bây giờ mới thật hoảng hồn

nhận thấy thanh kiếm trong tay Giang Hàn Thanh quả đã vượt đến mức tuyệt luân.

Giang Hàn Thanh không vội đuổi theo, hần cười nói:

– Bây giờ thì bà có cần tại hạ bó tay chịu trói nữa chăng?

Xà Cô Bà nghiêng răng:

– Tiểu tử! người đừng vội ỷ vài chiêu kiếm pháp khá khá ấy mà lớn lối, ta thể không hạ được người thì ta sẽ bỏ luôn cái tên của ta từ bấy lâu nay.

Vừa nói, ngọn Xà Tiên lại vù bay tới.

Lần này thì trong gió lại nghe có mùi tanh ói.

Quả đúng ngọn Xà Tiên đó là con rắn sống và có lẽ bây giờ nó đã mệt nên phì phò hơi độc.

Giang Hàn Thanh cười:

– Xà Cô Bà, cái gì cũng bằng rắn cả, chắc bữa ăn của bà ta cũng toàn là rắn?

Xà Cô Bà cười đanh ác:

– Tiểu tử, người đã biết thì cố mà để phòng.

Bà ta nghiêng nghiêng mình như con vượn, ngọn xà tiên bây giờ bỗng linh động lạ thường.

Ngọn “Roi rắn” ấy bây giờ không thẳng nữa, mỗi khi Xà Cô Bà tung ra một đòn, bất cứ nhắm vào đâu, nhưng khi tới sát đối phương thì đầu con rắn cứ quẹo theo những trọng huyết, làm như nó đã được huấn luyện về cách tìm huyết một cách khá thuần thục.

Giang Hàn Thanh ban đầu không nhận ra, hần cứ tưởng ngọn roi con rắn đó do tay Xà Cô Bà điều khiển, mãi cho đến khi qua thấy chiêu, hần mới giật mình.

Hần đã phát giác ra chuyện đầu roi cứ uốn qua uốn lại ngay vào những trọng huyết trên mình hần.

Giang Hàn Thanh bắt đầu chú ý.

Thanh kiếm trong tay hần lơ lửng.

Thanh kiếm chậm lại và đôi mắt Giang Hàn Thanh tập trung vào ngọn roi, hần nhắm thật kỹ.

Thình lình mũi kiếm của Giang Hàn Thanh đang thẳng chột quặt ngang như lá me bay theo chiều gió.

Tách!

Cái đầu ba góc của “Ngọn roi” con rắn trong tay của Xà Cô Bà bị tiện đi gần phân nửa.

Con rắn mang thương tích vùng thun mình lại thành một vòng tròn, ngóc đầu lên và hất lên không.

Xà Cô Bà vung tay thật mạnh, nhưng con rắn vẫn cứ cuộn lại không chịu bung ra.

Xà Cô Bà giật mình dõm lại thấy đầu con rắn máu nhỏ xuống ròng ròng, bà ta giận dữ ném luôn con rắn vào trong bụi cây và hồng hộc quát tháo:

– Tiểu tử, ám khí của ta người đã phá, bây giờ món binh khí còn lại của ta người cũng phá luôn. Ta sẽ sống chết với người.

Hai tay bà vươn thẳng ra, mười ngón tay như mười cái móc sắt nhắm thẳng vào mặt của Giang Hàn Thanh chụp tới

Quế Cô Bà trầm giọng:

– Tứ đại thư, hãy dừng tay lại.

Xà Cô Bà trụ bộ, mặt bà ta xám xanh:

– Quế đại thư, chuyện chi thế?

Quế Cô Bà điềm đạm nói:

– Thanh kiếm trong tay Giang Hàn Thanh là thanh kiếm chém sắt như bùn, hãy để cho ta đối phó với hắn.

Tự nhiên, ai cũng nghe thấy ẩn ý của Quế Cô Bà.

Bà ta nhận ra ngay là Xà Cô Bà không phải là đối thủ của Giang Hàn Thanh

Xà Cô Bà làm sao không biết ẩn ý đó. Sự thật thì bà ta cũng đã biết như thế rồi, nhưng vì sĩ diện nên bà ta phải liều như thế nay được Quế Cô Bà mở ngỏ, bà ta tự nhiên là phải nghe theo.

Bây giờ nếu giao đấu thì chỉ dùng sức thôi, chứ Giang Hàn Thanh đã uống huyết Mãng Xà, cho dầu rắn độc cách nào, bây giờ đối với hắn cũng thành vô hiệu.

Một con người sống nhờ rắn độc, chỗ dựa vững chắc nhất là rắn độc, bây giờ gặp một kẻ mà rắn độc không làm gì được tự nhiên là người chủ động cũng đã thất cơ.

Ngay lúc Xà Cô Bà vừa lui lại. thì chợt nghe một tiếng quát không lớn nhưng rền vang và một bóng người lao tới.

Mọi người xem lại thì nhận nay ra đó là “Phi Đà” Bàn Công Nguyên.

Ông ta cầm chiếc búa hình mặt trăng thật lớn, xốc tới trước mặt Chu Tiềm, mặt ông ta hầm hầm:

– Độc Tẩu Chu Tiềm! May không chút nữa là ta đã bỏ qua cơ hội.

Ông ta như không xem Giang Hàn Thanh vào đâu cả, cứ mạnh bước thẳng tới trước mặt Chu Tiềm.

Giang Hàn Thanh sau khi chặt đứt đầu con rắn của Xà Cô Bà, hắn không thấy ai truy kích, cứ đứng chấp tay sau đít mỉm cười ngạo nghễ.

Đó là quy củ của Trúc Kiếm môn hạ, bất cứ giao đấu với ai, khi người đó đã bị bại lui thì tuyệt đối không được truy kích.

Nhưng khi thấy Bàng Công Nguyên lướt tới, hấn tràn qua chân lại:.

– Họ Bàng, hãy dừng ngay lại.

Bàng Công Nguyên đứng lại cau mày:

– Người muốn khiêu chiến với ta đấy à?

Giang Hàn Thanh mỉm cười:

– Đúng như thế, nếu tôn giả có thể thắng được tại hạ thì sau đó sẽ hầu tiếp Chu Tiềm bồi cũng đâu có muộn.

Bàng Công Nguyên cười gằn:

– Tốt lắm, người đã tự lượng sức mình rồi chứ?

Quế Cô Bà vụt nói:

– Bàng Đô Thống hãy để tên tiểu tử ấy cho tôi.

Chu Tiềm lướt tới cười ha hả:

– Giang Nhị công tử, cứ để lão ấy cho tôi. chính tôi rất muốn thỉnh giáo Hoàng Y Đô Thống thử xem bản lĩnh đến mức nào đây.

Giang Hàn Thanh bước sang bên trái khoát tay:

– Cứ tới.

Bàng Công Nguyên giận dữ:

– Nếu không có lời của Quế Tổng Quản thì ta đã bằm người ra làm trăm mảnh rồi.

Vừa nói, ông ta vừa hần học bước tới phía Chu Tiềm.

Nghe Quế Cô Bà định ra tay, Tôn Phi Loan sợ sệt kêu lên:

– Giang lang, chàng không phải là đối thủ của Quế Cô Bà đâu cứ lo chuyện đưa người ra khỏi nơi này, hãy để cho thiếp đoạn hậu.

Quế Cô Bà chậm chậm bước tới hỏi:

– Tam cô nương, hình như người muốn cùng ta giao đấu đó phải không?

Tôn Phi Loan ứa nước mắt:

– Nếu Cô Bà muốn ra tay thì tất hơn hết là hãy bắt tiểu nữ trước đi.

Giang Hàn Thanh vụt nhích lên:

– Tôn cô nương, Quế Tổng quản đã gọi đích danh tại hạ thì tại hạ phải lĩnh giáo mới phải phép.

Quế cô Bà cười nhạt:

– Người là người mà Thái Thượng đang cần, ta muốn hay không cũng phải mang người trở lại.

Bà ta nói thật chậm, vẩy cánh tay đưa lên cũng thật chậm.

Chưởng thế của bà ta đã không có hơi gió mà cũng không nghe có tiềm lực trong đó, cánh tay đưa lên thật chậm và đẩy ra thật nhẹ.

Quế Tổng quán muốn bắt sống tại hạ, điều đó không dễ lắm đâu.

Hắn cất thanh kiếm vào mình, chứng tỏ rằng đối phương đã không dùng binh khí thì hắn cũng phong bao giờ muốn chiếm thượng phong.

Quế Cô Bà hơi ngưng tay và tự nhủ thầm:

– Khá lắm, võ công và nhân phẩm của gã công tử họ Giang này quả là có chỗ hơn người, chỉ tiếc.

Trong lúc bà ta suy nghĩ, tuy chưởng thế có phần hơi chậm hơn nhưng cuối cùng vẫn phải tới và Giang Hàn Thanh cũng đã dồn toàn lực để chuẩn bị đánh một đòn đối kháng.

Tôn Phi Loan khóc lớn:

– Cô Bà hãy giết tiểu nữ trước đi.

Thân ảnh nàng theo câu nói mà nhoáng lên, nhắm ngay vào vòng chưởng lực của Quế Cô Bà mà lao tới.

Yên Phi Quỳnh bĩu môi:

– Thật là cái thứ không biết xấu hổ, trước mặt Cô Bà mà còn dám làm cái trò dị hợm đó à.

Hình như sợ phạm thượng đụng đến Tôn Phi Loan nên Quế Cô Bà giật mạnh cánh tay cho đà chưởng dạt ra ngoài và thu tay trở lại.

Giang Hàn Thanh lật đật kéo Tôn Phi Loan ra và nói:

– Phi Loan, nàng âm ỉ thế?

Ngọn chưởng của Quế Cô Bà tuy né tránh Tôn Phi Loan, nhưng chưởng phong vẫn còn y nhiên đẩy tới, vì thế, khi Giang Hàn Thanh vừa hỏi thì cảm thấy một nguồn kinh lực đã tới bên mình.

Hắn lật đật đẩy Tôn Phi Loan sang một bên và tay phải hất lên thật lẹ.

Chưởng lực hắn vừa đẩy ra thì...

o O o